

Atur no rima amb euro

Els caps d'estat i de govern dels països de la UE afronten la cimera per l'ocupació, els dies 20 i 21 de novembre, amb poques intencions d'assolir importants compromisos polítics reals.

Felipe Gonzalez expressava fa pocs dies el seu pessimisme amb relació a l'efectivitat real dels acords que s'adoptaran a la cimera sobre l'ocupació de Luxemburg. Els temors de González que tot acabi en una declaració de bones intencions, un brindis per Europa i poca cosa més, representen una nota dissonant emmig de les expectatives creades al voltant de la cimera, però, de fet, són temors fonamentats.

A molts dels líders europeus, la cita luxemburguesa més que res els incomoda. I potser l'alemany Helmut Kohl més que ningú. Si el socialista Lionel Jospin no hagués guanyat les últimes eleccions legislatives franceses contra tot pronòstic, a l'última cimera d'Amsterdam no s'hauria forçat la inclusió de la lluita contra l'atur com a objectius de la Unió Europea, ni s'hauria convocat aquest nou encontre a Luxemburg. Una dinàmica que Kohl ha hagut d'acceptar a contracor, però no és l'únic. I no és que els governs europeus no considerin greu la situació, amb més de divuit milions de parats a la Unió Europea, senzillament, la majoria creu que la política d'ocupació és competència de cada estat i ni les situacions ni les respostes al problema no són intercanviables. A això, s'hi han d'afegir les suspicàcies de la dreta europea, a la defensiva davant del terratrèmol provocat a tot Europa per les mesures que els socialistes francesos han endegat, com les trenta-cinc hores setmanals, o la descoberta de nous jaciments d'ocupació, d'utilitat social, tot i que entrin dins la lògica del mercat.

En aquest context, el president de la Comissió Europea, Jacques Santer, intentarà d'obtenir a Luxemburg el copromís dels quinze estats membres de crear dotze mi-

La reina Beatriu d'Holanda amb els caps d'estat i de govern de la UE, reunits a la cimera d'Amsterdam. En aquella ocasió, les pressions del primer ministre francès, Lionel Jospin, van reactivar la preocupació dels governs europeus per l'atur.

lions de llocs de treball en els cinc anys vinents a la UE amb l'objectiu de reduir de l'11% al 7% la taxa de desocupació actual. El Pla Santer preveu recomanacions als estats en matèria de lluita contra la desocupació i un sistema per a avaluar cada any si cada país ha fet els deures marcats. Com s'ha fet amb els criteris de convergència de l'euro, però amb la diferència fonamental que aquí no hi haurà sancions per als mals alumnes.

Ni així. Els governs membres del Partit Popular Europeu ja s'han afanyat a deixar clar que no estan disposats a acceptar compromisos en aquest punt. No volen que es marquin objectius quantificables. S'han reunit fa poc a Tolosa de Llenguadoc i han pactat una estratègia comuna per la cimera. Aquest cop, els socialistes francesos no els agafaran desprevinguts. Com a màxim, estarien disposats a acordar polítiques comunes, sempre que no s'apartin de l'ortodòxia liberal. Flexibilitat laboral, liberalització econòmica i diners públics per a formació. És la posició que portaran a la cimera l'alemany Kohl, el belga Jean-Luc Dehaene, el luxemburguès Jean-Claude Jun-

ker i l'espanyol José María Aznar. Cas a part és el del primer ministre italià, Romano Prodi —obligat a fer equilibris entre l'obediència democristiana europea i les exigències dels seus socis comunistes al govern— o el del laborisme britànic de Tony Blair, en una ona molt allunyada del que són les propostes franceses.

En tot cas, per petits que siguin els avenços que es facin a Luxemburg, podran ser considerats un èxit. La qüestió no és la primera vegada que es planteja en l'àmbit europeu. Només cal recordar el Llibre Blanc sobre l'ocupació impulsat el 1993 per qui aleshores era president de la Comissió, Jacques Delors. Aquell document proposava la construcció de grans xarxes transeuropees de transports que havien de finançar-se amb una gegantina operació de deute públic europeu. El fet és que va anar a la paperera perquè ningú no estava disposat a apostar-hi en plena recessió econòmica. Ara, potser els objectius no són tan ambiciosos, però tothom sembla que hagi acceptat, si més no, de parlar-ne.

Toni Cañís